

Mirsad Hadžikadić:

Zapravo je bilo odlično. Na kraju su odbor iz Ženeve i odbor Švicarske radili zajedno kako bi organizovali dvije prezentacije za mene. Jedna je bila o naprednim tehnologijama, na engleskom, a druga istog dana je bila o kompleksnim adaptivnim sistemima i primjeni te metodologije na situaciju u Bosni i Hercegovini. Jedna je trajala od 13:00 do 15:00, a druga je trajala od 15:00 do 17:00. Imao sam let do Ciriha i večerao sam sa grupom ljudi iz odbora Platforme za progres Švicarske. Ujutro su me dovezli u Ženevu i ručao sam tu sa ljudima iz Ženeve i širom Švicarske koji su na različitim funkcijama unutar Platforme za progres. Zatim smo otišli na Univerzitet u Ženevi, gdje je taj događaj održan, odnosno gdje su nam iznajmili auditorij. Bilo je interesantno. Rekli su mi da je prva prezentacija bila za Švicarce, ali ja sam se pitao otkud to jer, ako Platforma za progres to organizuje, to nije univerzitetsko predavanje, nego je samo bilo održano u zgradi Univerziteta. Kako bi to Švicarci onda znali, i ko ih je pozvao? Ispostavilo se da su oni zapravo pozvali Švicarce, uključujući i neke političare. Nekoliko njih je zapravo i došlo, ali većina publike u auditoriju je bila bosanskog porijekla. Pitao sam ih ko sve govori engleski, i jedna trećina je rekla da ne govore, tako da sam morao odlučiti koji jezik govoriti pa sam pitao organizatore da li žele da govorim engleski ili bosanski, jer je bilo manje Švicaraca nego Bosanaca koji ne govore engleski. Međutim, oni su rekli da to ipak bude na engleskom. Ali, onda sam pogledao ta lica i vidio sam ljude koji su došli iz svih dijelova Švicarske, i nisam želio da oni samo sjede tu dva sata pretvarajući se da nešto razumiju. Zato sam odlučio da to bude na oba jezika: par rečenica na jednom jeziku pa par na drugom, ne pokušavajući da u potpunosti prevodim, nego da nekako pružim objema stranama dovoljno da razumiju o čemu se tu zapravo radi. Konverzacija je bila sjajna i imali su mnogo pitanja iako je tema bila napredna tehnologija. Moje prezentacije su obično pune primjera i visokog nivoa opisa tehnologije. Ne idem previše u detalje. Na kraju mi je jedan Švicarac prišao i zahvalio na prezentaciji, rekavši da je imao priliku da mnogo nauči, a onda je rekao da je on kandidat za načelnika Ženeve. Očito je to bio razlog da on tu prisustvuje - kako bi razgovarao sa potencijalnim glasačima i ostavio neke materijale. To je zapravo bilo odlično. Ja sam pregledao materijale, i to je prezentacija na jednoj stranici koja je zaista odlično pripremljena, pa ću ja to iskoristiti kao primjer za naše materijale na lokalnim izborima. Zaista interesantno, i sjajna konverzacija. Nakon pauze od pola sata i osvježenja,

započeli smo sa drugom prezentacijom koja je potrajala još duže, dva i po sata, jer su imali mnogo pitanja. Zatim smo ponovo imali osvježenje, a onda su nas ispratili van jer su morali zatvoriti Univerzitet u 18:00. Odatle smo otišli na večeru gdje se pojavilo oko 70 ljudi. Bilo je zabavno, a ujutro sam se vratio. Ujutro su me odvezli iz Ženeve u Cirihi na moj let nazad u Šarlot. Interesantna stvar u vezi ovog putovanja je to da sam prije odlaska tamo imao mnogo telefonskih poziva ljudi koji su se žalili jedni na druge: tipični bosanski problem. Mi nemamo problem sa idejama i sa pravcem kojim treba da idemo i ciljevima, nego jedni sa drugima. Ja konstantno govorim ljudima da ako smo mi ta avangarda i novo lice Bosne i Hercegovine, i pričamo o vrijednostima, konceptima i idejama, te kako se moramo promijeniti i uraditi svoj dio posla, onda kako uopšte možemo pomisliti na to da kažemo da neka osoba nije dobra. Ima nešto dobro u tim ljudima, pronađimo mjesto za njih. Pogledajmo ono dobro prije nego vidimo loše u bilo kome, a svi to imamo. Ovo nas sprečava da djelujemo. I očito su te dvije prezentacije i prilika da oni svi budu na istom mjestu u isto vrijeme u dobrom raspoloženju prouzrokovali malo vezivanja. Tako nam je rečeno, i tako sam i ja pomislio. Onda sam se vratio u Šarlot i telefonski pozivi su opet počeli, pitajući zašto nisam stao na tu stranu umjesto na onu drugu stranu, i zar ne mogu reći da je ta osoba najbolja a da ostali nisu, da su ostali loši. I sve do danas se pitam da li će ovo biti najteža bitka u Bosni: promjena načina razmišljanja. Pričamo o tome sve vrijeme, i to je naš primarni cilj: promijeniti ljude tako da oni mogu promijeniti zemlju. Međutim, iskreno, par stvari treba da se desi. Jedna je elektronsko glasanje, tako da oni zapravo vide da su promjene moguće. A druga je sama promjena, za što ja u ovom trenutku mislim da će trebati dvije generacije, što je 40-50 godina. Ovime želim da kažem da, iako znam da se ono što želim postići neće postići za mog života, ono ipak mora da počne sada – ta promjena, tako da mi moramo dati dovoljno vremena da se pokaže, prije no zemlja bude potpuno uništena. Dakle, to je bila Švicarska.

Onda smo imali interesantan razgovor sa našim političkim savjetodavnim vijećem. Sastali smo se sa našim stručnim timom za kulturu. Oni su željeli da damo jedno saopštenje za javnost koje smo mi trebali verifikovati, kako bismo se pobrinuli da ono sadrži sve što treba da sadrži. Bio je to jako dobar razgovor sa našim stručnim timom za kulturu, a oni su veliki tim od skoro 30 ljudi. Ukratko sam ih pitao o njihovim planiranim aktivnostima, i oni su mi sve rekli. Bilo je to nešto

očekivano, tipično: pronalazak nečega iz prošlosti što se može glorificirati kako bi se ponovo uspostavilo ono za što oni misle da im neko pokušava da oduzme – suverenitet odnosno identitet. Ja sam rekao da je to u redu, ali da sam mislio da ćemo mi uraditi nešto drugo. Kad su pitali šta pod tim podrazumijevam, rekao sam da mali broj društava razumije značaj i ulogu kulture i umjetnosti. Ja volim umjetnost prosto zato što vjerujem da u jednom stihu ili jednom rečenicom, jednom slikom ili fotografijom, umjetnici mogu i da kritikuju sadašnjost i upute na rješenje za budućnost. Zašto ne bismo uradili tako nešto? Zašto ne educiramo ljude o značaju umjetnosti? Ja Platformu posmatram kao avangardu Bosne i Hercegovine, a umjetnost treba da bude avangarda Platforme za progres. Zašto ne pokažemo put? Zašto ne osmislimo jednu sliku koja će izraziti suštinu onoga što smo mi, tako da iskreno možemo pokazati ljudima, na inovativan način, kako bi oni mogli vidjeti i biti ushićeni onim što vide? Rekao sam im da očekujem faktor divljenja od njih, a ne glorifikaciju prošlosti koju bilo ko može uraditi. Ovo je bitka za dušu našeg naroda, a ne nešto očekivano. Njima se to svidjelo, i bilo je komešanja u grupi, i oni bi mogli ponovo sjesti da osmisle nešto inovativno, jer na ovakav način to obično neće biti urađeno. Drugi dio tog sastanka je bio samo sa članovima vijeća, bez stručnog tima za kulturu. Razgovarali smo o našem fokusu i strategiji za političko savjetodavno vijeće. Svi smo se složili da izbori treba da budu u našem fokusu i da trebamo pomoći svima kako bismo svi bili na istoj strani. Dok smo razgovarali o tome, shvatili smo da središnji slojevi Platforme za progres ne funkcionišu dobro. Imamo odbore na nivoima opština, a zatim imamo regije, kao što su države unutar Sjedinjenih država. I jedni i drugi su izabrani na skupštinama koje su održali. Središnji sloj tj. regionalni odbori su tek postali i tek se organizuju, i pomalo su izgubljeni. A onda imamo predsjedništvo Platforme za progres. Trenutno vrhovni nivo mora da radi posao regionalnih odbora, jer moramo da se direktno bavimo svim opštinama kad su u pitanju problemi koje oni imaju. Komunikacija je prekinuta jer središnji dio koji bi trebao da prosljeđuje poruke sa sastanaka predsjedništva na niže nivoe širom organizacije to ne rade, tako da su opštine odsječene od vrha dok istovremeno vrh misli da oni dobijaju poruke. Onda oni pitaju koja je strategija, a strategija je već prodiskutovana. Zato smo shvatili da se sada moramo redovno sastajati sa regionalnim odborima, kako bismo im rekli da je njihov posao da upravljaju svojom regijom, jer su oni Platforma za progres u svojoj regiji. Oni sve treba da rade tu: da razmišljaju o kandidatima, da razmišljaju o

obuci kandidata za razne pozicije na izborima, da razmišljaju o finansijama, ljudskim resursima, strategiji, lokalnim temama, uspostavi stručnih timova za određene oblasti. Mi to nećemo uraditi za njih, nego oni moraju to da urade. Dakle, moramo to da uradimo. Još jedna stvar koju smo primijetili je pitanje opština u Sarajevu. Sarajevo ima pet opština pa i pet odbora, ali grad je još uvijek kompaktan, pa zagađenje utiče na sve njih i nema svrhe da se svaka opština bavi pitanjem zagađenosti nasamo, kad bi zapravo trebali da se sastanu i uspostave holistički pristup. Odmah nakon tog sastanka sam nazvao centralni ured i tražio sam da ugovore sastanak sa svih pet odbora u Sarajevu i nazovu ga odborom za Sarajevo. To je takođe nešto što je regionalni ured trebao da uradi, ali ne rade, pa ćemo mi morati to da uradimo umjesto njih. Dakle, ono što je dobro ali i ne tako dobro je da nam ovaj proces na neposrednom zadatku kao što su izbori pokazuje gdje su propusti u našoj organizaciji i našoj sposobnosti da sprovedimo.

Istovremeno smo na posljednjem sastanku predsjedništva usvojili strategiju za Mostar, a kad odem tamo 6. marta, održat ćemo javnu tribinu i pres konferenciju na kojoj ćemo govoriti o našem rješenju za Mostar. Bit će odlično, jer kao što smo pričali o tome prošli put, Mostar je vrlo važan. On je podijeljen ali ima značajno prisustvo najmanje dvije etničke grupe. Rješenje mora biti takvo da održimo tu mješavinu i možda ju čak poboljšamo tako što ćemo vratiti treću grupu koja je tu ranije živjela ali onda napustila grad. To bi mogao biti naš program za Mostar, pa čak i ostatak Bosne. Dakle, ta preporuka se smatra vrlo važnom za Platformu za progres.

Clark Curtis:

Čini se očitim da se, što je Platforma organizovanja i veća, javljaju ova nova pitanja o tome čime se mora pozabaviti. Ovo je važno, i znam da će biti teško, ali više nije dovoljno samo reći da ste članovi te organizacije, nego se radi o tome šta se mora učiniti kako biste rasli i bili uspješni.

Mirsad Hadžikadić:

Apsolutno. Neki već skreću pažnju na brojnost problema. Da, to su muke i neugodnosti, ali istovremeno je to znak napretka. Mi odrastamo i prepoznajemo potrebu za procesom i za tim da svi rade svoj posao. Mi vidimo sada grlo boce, i vidimo da grlo boce odnosno vrh intervenira

svugdje, na svakom nivou, a ne bi trebao. Ako imaju vatre koje treba gasiti, njih treba gasiti nivo koji je odmah iznad i koji je odgovoran za nju, umjesto da svi očekuju da predsjedništvo i većinom vremena upravo ja idem tamo i budem sudija, eliminiiram neke a nagradim druge, a to tako neće nikada funkcionisati u Platformi. Svi moraju preuzeti odgovornost, i oni moraju riješiti probleme. Moraju biti opremljeni da se bave problemima i da obezbijede podršku i pomoć. Oni jednostavno moraju da se bave tim pitanjima. Dakle, interesantno je, ali je ipak znak rasta.

Clark Curtis:

Takođe si spomenuo proces i kako dugo bi moglo potrajati, zbog ubrizgavanja novog stava i promjene u ljudima. Da li se to odražava na trenutnu situaciju, po pitanju dolaska lokalnih pa i predsjedničkih izbora? Da li to čini da se ljudi zapitaju zašto to čine kad je cilj tako daleko? Kako održavate energiju kada u isto vrijeme znate da je proces dug?

Mirsad Hadžikadić:

Interesantno je da su ljudi na terenu odnosno u opštinskim odborima sada nestrpljivi. Oni bi voljeli da počnu da se pripremaju. Oni čekaju upute. Ima dovoljno informacija da započnu, ali nisu primili te informacije preko srednjeg sloja odnosno preko regionalnih odbora. Oni su isfrustrirani, misleći da ne rade sve što bi mogli odnosno trebali kako bi se pripremili za izbore, jer ostali su već počeli. Iako se oktobar čini daleko, zapravo je već mart i mi moramo podnijeti listu naših kandidata do 30. juna Centralnoj izbornoj komisiji. A prije toga se mora proći jedan cijeli proces u kojem će ljudi da apliciraju, da budu provjereni, da se donese odluka, da se bude spremno. Dakle, nema puno vremena, i lokalne organizacije su zabrinute. Međutim, ono što nedostaje tu je upravo onaj pristup stvarima i životu koji predlažemo od prvoga dana, a to je preuzimanje vlastite odgovornosti, odnosno da oni rade ono što se mora uraditi. Oni su navikli na nešto drugo. Oni dolaze iz vremena komunizma, a sad je vrijeme koje nije toliko ni različito, samo što sad imamo tri ideologije te vrste – „samo mi“, umjesto jedne. Ljudi su tu bili naučeni da slušaju, a ne da razmišljaju. Bili su naučeni da urade što im je rečeno, i oni čekaju da im mi kažemo tačno šta se treba uraditi, što se neće desiti. I to će biti naprezanje. Pretpostavljam da će naredne dvije godine biti dio kada će mnogi ljudi morati naučiti ko smo mi zapravo. Jedna stvar

je čuti ko smo mi, a druga stvar je to živjeti i biti dio toga. Kad oni čuju da se moraju pogledati u ogledalu, oni to lako prihvataju. Ali kad se zapravo traži da nešto urade upravo na osnovu tog pogleda u ogledalo, onda je to dio koji je teži, i mora se demonstrirati u stvarnom životu, kao primjer. Ta promjena može se ubrzati ako ovo uradimo na zaista pravi način na lokalnim izborima a onda i na opštim izborima. Mi ćemo ugraditi takvu vrstu ponašanja u naš DNK. To će biti i kodirano u našim procesima, aktima i propisima, ali će ljudi koji su dio ovog procesa to takođe da žive. Da bi se to dogodilo, trebaju nam pravi ljudi da rukovode organizacijom na svakom nivou; ljudi koji su sposobni i vjeruju u iste stvari, te zaista mogu dobro da obavljaju svoj posao. A malo je takvih ljudi, pa će to biti najveći izazov – ljudski resursi, ljudi, pronalazak pravih ljudi koji imaju leaderske kvalitete i integritet koji će im dopustiti da urade ono što tražimo od njih da urade.

Clark Curtis:

Na osnovu onoga što kažeš, da li je još važnije da se uključe mladi, s obzirom da oni nemaju mnogo druge prošlosti i dinamike svega starog, nego mogu doći sa svježijim pogledima?

Mirsad Hadžikadić:

Odlično pitanje, a odgovor je da i ne. Da - zato što nisu zaprljani kao ostali, i nisu uronjeni u taj „slušaj i povinuj se“ način ponašanja. Ali s druge strane, njihovo neiskustvo se često pokaže, kad oni stvari doslovno shvataju. Na primjer, neko kaže nešto i to bi moglo biti zaista zato što ta osoba to vjeruje, ali može biti i zato što se ta osoba šali ili je sarkastična, može biti i zato što je to interna šala koju oni ne shvataju, može biti samo zato što žele da ih iznerviraju a ne zato što to snažno vjeruju, igrajući se njihovom psihom ili nešto drugo, a oni to ne uviđaju. Oni samo skoče i reaguju na prvu, pitajući druge vjeruju li šta je upravo rečeno. Ma dajte, ta osoba to ne vjeruje. Njima nije lako da čitaju ljude, i naravno da nije, jer to dolazi sa iskustvom. Danas se ja osvrnem na neke izbore koje sam napravio po pitanju odabira ljudi, i zapitam se šta mi je palo na pamet. Teško je čitati ljude, a to je još teže mlađima. Njih mogu zavarati oni koji to stvarno žele, autoritetom. Ali oni treba da budu u stanju prepoznati ko je prava osoba koja posjeduje znanje ali posjeduje i integritet i želi dobro i prijatelj je. Ponekad oni treba da čuju oštre riječi, ali ne da se

naljute, nego jednostavno da shvate da je to za njihovo vlastito dobro. Nakon svega rečenog, ipak vjerujem da je tvoja inicijalna premisa ispravna – oni će upravo biti ti koji će donijeti ove promjene. Ja samo pokušavam da ih okružim sposobnim starijim osobama koje mogu biti savjetnici, ali ipak da mlađa populacija nosi teret zadatka. Bit će interesantno.

Clark Curtis:

Vratimo se tvom putovanju u Švicarsku. Možeš li još malo elaborirati šta je diskutovano na te dvije zasebne sesije i šta si pokušao da postigneš, bilo da su to odnosi između te dvije zemlje ili Platforme, ili oboga?

Mirsad Hadžikadić:

Vidiš, cijelo to putovanje nije bilo moja ideja, i teme su definisali organizatori. Mogu samo da pretpostavim da su željeli tehnologiju, jer su to uradili na Univerzitetu i jer su željeli da pozovu Švicarce. Ne znam zašto, i zašto bi bilo važno da Švicarci slušaju Bosanca političara kako govori o tehnologiji. Ali sam razumio kako bi to uticalo na bosansku populaciju, i pretpostavljam da je to zato što su željeli da bosanska populacija vidi političara koji takođe zna pričati o drugim stvarima a ne samo o politici. A kada govorite o naprednim tehnologijama, zapravo pokrivete mnogo oblasti koje su interesantne mladim ljudima, što je još jedna veza. Ovo osigurava jasnu razdaljinu između mene i nacionalista koji ne znaju pričati ni o čemu osim o mržnji i strahu. U tom smislu je to bilo jako dobro kreirano. Plus, kad govorim o umjetnoj inteligenciji, mašinskom učenju ili kompleksnim adaptivnim sistemima ili statistici, radim to tako da ljudi razumiju kako te stvari mijenjaju njihove živote već dok pričamo o njima. I očito nikad ne koristim nikakve formule, ali objasnim šta su one i obezbijedim primjere toga kako one utiču na njihov život. I onda oni vide mogućnost toga da čak i Bosanci govore o tim stvarima. Možda će oni u budućnosti moći naučno doprinijeti, ili u smislu razvoja, u smislu istraživanja i razvoja. Dakle, bilo je zapravo jako dobro. Ljudi su jako pozitivno govorili o ovim temama i bio sam skoro iznenađen time. Istovremeno su nam te teme omogućile da govorimo o Bosni, o obrazovanju u Bosni, o potrebi za istraživanjem i razvojem te za investiranjem države u istraživanje i razvoj. Zatim, po pitanju simulacije kompleksnih adaptivnih sistema, govorio sam o deset elemenata

kompleksnih adaptivnih sistema, a jedan od njih je svrha. To mi je omogućilo da predložim da pričamo o Bosni i Hercegovini: „Šta mi pokušavamo da uradimo ovdje? Šta je svrha, šta je cilj? Jeste li ikada razmislili o tome? Pričajmo o drugim zemljama. Šta te zemlja pokušavaju maksimizirati? Šta je sa Sjedinjenim Američkim Državama?“ Onda je neko iz publike rekao da je to novac. Ok, onda je to mašina za proizvodnju novca, i to dobro radi. „A šta je sa Francuskom?“ „Tu se ne radi o novcu, tu se radi o kulturi i identitetu.“ Ok, oni to imaju. Poštuju svoj jezik, oni to žive, barem znaju. A šta je s nama? Tišina. „Jeste li ikada razmislili o tome?“ Mi želimo kreirati zemlju, natječemo se za funkciju. Da bismo uradili šta? Je li to sreća, dobrobit, osjećaj identiteta, mjesto u historiji? Šta je to? Je li bogatstvo, želimo li postati bogati? Jer, svi ti odgovori odnosno svi ti zaključci će potegnuti drugačiji program rada. Možemo biti sretni na mnoge načine, ako je to ono što želimo. Ako želimo biti zadovoljni, ako želimo imati mogućnost da budemo šta god želimo da budemo, za to je potrebna sloboda i pristup stvarima i odgovornost države da obezbijedi odlično obrazovanje i zdravstvo i umjetnost i sve te stvari. Ali, ako samo želimo biti bogati, to je sasvim druga stvar. Da, obrazovanje je još uvijek važno, ali onda govorimo o ekonomiji koju pokreće tržište, pričamo o konkurentnosti, govorimo o odabiru tri-četiri stvari koje možemo obaviti zaista dobro. A zatim o formiranju alijansi sa raznim vrstama ljudi i zemalja oko nas. Želimo biti efikasniji, a onda zdravstvo možda neće biti besplatno za sve, nego će biti zasnovano na drugačijem modelu, a bit će i drugačiji model za obrazovanje, kao na primjer kombinacija državnog i privatnog. Pravila će biti drugačija. Dakle, ovo mi je dalo priliku da otkrijem vezu između tehnologije i društva, i da kažem da za svaki sistem koji kreiramo, mi moramo odgovoriti na to pitanje, jer ono pokreće sve ostale odluke. Zatim smo govorili o posrednicima i koliko posrednika imamo, o vrstama. Da li biste rađe otišli pravo Srbima, Hrvatima i Bošnjacima i ostalima, ili biste rađe kreirali samo jednu grupu, tako da smo svi Bosanci. To je politička odluka, to je kulturološka odluka. Kakvo ponašanje je bitno, kakve varijable otkrivamo, šta mjerimo? Jer, mjeri se ono što se vrednuje. Šta mi treba da mjerimo? Bilo kako bilo, to mi je dalo priliku da govorim o dugoročnom razmišljanju o zemlji, a ja očitio nisam političar, ja sam profesor, ali to mi daje priliku da se povežem sa politikom i da pokažem koliko duboko neadekvatna je trenutna politika, gdje nema kapaciteta da se razmišlja

izvan okvira njihove potrebe da budu na funkcijama. Mi treba da očekujemo više od svojih političara? To je poruka.

Clark Curtis:

Možda nam treba više profesora nego političara. (*smijeh*) Spomenuo si da si imao neke jako dobre razgovore i pitanja. Koja su bila neka od pitanja koja si dobio?

Mirsad Hadžikadić:

Jedno od težih pitanja je bilo zašto nam sve to treba i koja je svrha toga. Tad smo posmatrali simuliranje u Afganistanu. Sve je to fino i simpatično, ali koja je svrha? I onda sam s njim prošao kroz ovo što sam upravo objasnio tebi: kako je bitno postavljati pitanja i zatim simulirati i vidjeti da li su te politike postigle taj cilj. Ako nisu, koje druge politike treba da se primijene? Politike po pitanju pravila i propisa, i po pitanju kako se ljudi ponašaju. Pa je shvatio. Još neko je rekao kako je sve odlično i kako je način na koji je objašnjeno super, i može li se ovo uraditi za Bosnu. Pa, da, mogao bih, ali potreban je novac. Potreban je novac jer trebaju ljudi koji će zapravo sjesti i kontinuirano na tome raditi. „Koliko dugo će to potrajati?“ Pa, potrajat će šest mjeseci. Neki ljudi su samo iskoristili priliku da kažu šta misle, ne da bi postavili pitanje, nego samo da nam u suštini kažu da oni tačno znaju šta treba da se uradi. I neki od tih prijedloga su zapravo korisni. Ali, obično oni onda završe nekim pitanjem. Pitanja su često bila vezana za obrazovanje. Predajemo li takve stvari u Bosni i Hercegovini? Naravno da predajemo. Ne sve, ali mnoge od tih stvari. Ali, to brzo nazaduje i pređe u kritiku nečega tamo u Bosni. A to nije poenta. Poenta je ići izvan toga. Svi znamo šta ne funkcioniše, ali razmislimo o novom načinu rješavanja problema. To je taj pomak u načinu razmišljanja koji mora da se dogodi, a ja ga ne vidim čak ni u Platformi. Donekle da, neki ljudi to intuitivno znaju jer je to bila samo-selekcija: oni su ovdje jer vjeruju u istu stvar. Ali mnogi drugi moraju dobro da razmisle o ovome što pokušavamo da uradimo, i da pronađu najbolji način da budu dio ovog što ću ja u budućnosti nazvati marš pobjede.

Clark Curtis:

Hvala ti.

Mirsad Hadžikadić:

Hvala tebi.